

Arrest

nr. 196 121 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, dienen op 24 mei 2017 een asielaanvraag in. Eerste verzoekende partij is de tante van tweede verzoekende partij. De zus en nicht van eerste verzoekende partij verblijven in België en hun asielaanvraag wordt door de Belgische autoriteiten onderzocht. Deze familieleden zijn de moeder en de meerderjarige zus van tweede verzoekende partij.

Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken wordt vastgesteld dat verzoeksters voorheen al op 22 maart 2017 in Oostenrijk werden aangetroffen.

Op 6 juli 2017 vragen de Belgische autoriteiten aan de Oostenrijkse autoriteiten om verzoeksters terug te nemen, gelet op artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Bij schrijven van 7 juli 2017 willigen de Oostenrijkse autoriteiten het terugnameverzoek in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 september 2017 de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}) hoofdens elk van de verzoekende partijen. De bestreden beslissing, die werd genomen hoofdens eerste verzoekende partij, luidt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : Z. A.
voornaam : H.
geboortedatum : 08.05.1983
geboorteplaats : Malikkhel
nationaliteit : Afghanistan

Alias: Z. A., H., geboren te Malikkhel op 08.05.1983, Afghanistan; Z., H., geboren te Malikkhel op 05.05.1980, Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen .en van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan en van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, werd op 18.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 24.05.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.03.2017 in Oostenrijk geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Samen met betrokkene vroeg haar nicht (A., M., geboren te Kabul op 16.07.1991, Afghanistan) ook asiel in België op 24.05.2017.

Op 12.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op 18.03.2017 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde ze per vliegtuig, en met gebruik van een Afghaans paspoort dat door de smokkelaar voor haar werd geregeld, naar Turkije te zijn gereisd Waar ze ongeveer 1 week te Istanboel (TUR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig verder door naar Oostenrijk en ze verklaarde dat ze opnieuw via een paspoort geregeld door haar smokkelaar reisde. De verificatie omtrent met welk paspoort betrokkene naar Oostenrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde kon niet verder uitgevoerd worden vermits betrokkene de desbetreffende paspoort(en) niet kon voorleggen tijdens haar gehoor in België. Ze verklaarde hieromtrent dat deze door de smokkelaar werden afgenomen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.03.2017 asiel vroeg in Oostenrijk. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Oostenrijk maar ze ontkende asiel te hebben gevraagd in Oostenrijk, ze stelde dat ze enkel gecontroleerd werd in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde tôt 17.05.2017 in Oostenrijk te hebben verbleven waarvan 1 week in een gesloten centrum en de overige

periode in een open opvangcentrum te Wenen (AT). Na haar verblijf in Oostenrijk reisde betrokkene per auto verder door naar België met een transit via Duitsland. Betrokkene verklaarde op 17.05.2017 gearriveerd te zijn in België en ze vroeg asiel in België op 24.05.2017.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze van iedereen hoorde dat België een beter land is voor Afghanen dan eender welk land. Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene bezwaar te hebben vermits haar familie reeds in België woont. Ze stelde echter wel dat ze niet slecht behandeld werd in Oostenrijk.

Betrokkene verklaarde dat haar zus en nicht reeds in België verblijven. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de zus (Z. A., B., geboren te Kabul op 21.03.1967, Afghanistan) en de nicht van betrokkene (A., F., geboren te Kabul op 19.01.1993, Afghanistan) 28.04.2017 asiel vroegen in België en dat zij heden nog in afwachting zijn van een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) betreffende deze asielaanvraag. Bijgevolg beschikken zij heden over verblijfsrecht in België en verblijven ze te Wingene (BE).

Op 06.07.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 07.07.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de nicht van betrokkene die ook asiel vroeg in België op 24.05.2017 merken we op dat er voor haar ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Oostenrijkse instanties en dat zij voor haar ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor haar ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt. Via een schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 08.08.2017 wordt er uitdrukkelijk bezwaar gemaakt tegen de toepassing van Verordening 604/2013 en tegen een eventuele terugname door Oostenrijk. Onze diensten worden dan ook verzocht om toepassing te maken van artikel 17 van Verordening 604/2013 en de discretionaire bevoegdheid.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden

die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Verder wensen we nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene tijdens haar gehoor bezwaar omdat haar familie reeds in België verblijft. Dit verblijf van familieleden van betrokkene in België wordt aangehaald door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst. We merken hierbij op dat de advocate van betrokkene benadrukt dat de asielaanvragen van de in België verblijvende zus en nicht van betrokkene reeds voor beslissing zijn overgemaakt aan het CGVS waardoor België tevens ook de verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De advocate van betrokkene verwijst desbetreffend naar het feit dat betrokkene en haar familieleden een "gezinseenheid" vormen.

Desbetreffend merken we op dat betrokkene niet op dezelfde datum en via een andere reisroute in België arriveerde in vergelijking met haar zus en nicht waarvoor er, in tegenstelling tot het dossier van betrokkene, geen voorafgaande-asielaanvraag in Oostenrijk- geregistreerd werd. Daarnaast merken we ook op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus en nicht van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinlid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat tevens ook geen melding maakte van medische problemen betreffende haar in België verblijvende zus of nicht. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent haar fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene niet individueel aan Oostenrijk zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar meerderjarige nicht met wie ze samen asiel vroeg in België en voor wie Oostenrijk tevens ook de verantwoordelijke lidstaat is. Verder merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun, contact of bijstand van haar in België verblijvende familie meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende familieleden zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus en nicht van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan

uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. De advocate van betrokkene verwijst in dit verband ook naar artikel 8 van het EVRM waarbij wordt aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Oostenrijk dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en haar in België verblijvende familieleden.

We verwijzen verder naar het door de advocate van betrokkene aangehaalde persoonlijke vluchtmotief van betrokkene. Betreffende deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht nagr de voor de behandeling van het asielverzoekverantwoordelijke Lidstaat, in casu Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat de advocate van betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar ze haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-lil-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

In dit verband verwijzen we ook naar de verklaring van betrokkene tijdens haar gehoor waarin ze stelde dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze hoorde dat België het beste land zou zijn voor Afghanen. We wensen hierbij te benadrukken dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Oostenrijk asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene, en het door de advocate besproken vluchtmotief, niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Er is derhalve dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk, in haar hoedanigheid van Afghaanse kandidaat vluchteling, systematisch een mindere behandeling zou krijgen in vergelijking met België. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Oostenrijk evenmin aan dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen van Afghaanse origine in Oostenrijk geen of onvoldoende kans zouden krijgen op het verkrijgen van een statuut van internationale bescherming (p. 7).

Betreffende haar verblijf in Oostenrijk verklaarde betrokkene verder ook dat ze aanvankelijk werd vastgehouden in een gesloten centrum na haar aankomst in Oostenrijk. Dit wordt ook aangehaald door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de verklaringen van betrokkene en haar advocate aantoonen dat betrokkene met gebruik van valse paspoorten naar Oostenrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde. Bijgevolg reisde betrokkene

illegaal en met gebruik van valse papieren Oostenrijk binnen en het feit dat betrokkene vervolgens werd vastgehouden door de Oostenrijkse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast merken we op dat Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent en dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben, of gehad heeft, om in beroep te gaan tegen haar vasthouding in Oostenrijk indien ze van oordeel was dat deze onwettig heeft plaatsgevonden.

In de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene wordt verder ook verwezen naar een langdurige asielprocedure in Oostenrijk. We wensen hieromtrent nogmaals te verwijzen naar het hierboven reeds geciteerde AIDA-rapport over Oostenrijk. Hierin wordt gesteld dat beslissingen betreffende asielaanvraag in principe genomen worden binnen de 6 maanden en dat de gemiddelde tijdsduur 8.2 maanden bedraagt. Dit toont alvast geen overmatig langdurige asielprocedure in Oostenrijk aan en wordt er verder nergens melding gemaakt van structurele tekortkomingen of problemen betreffende langdurige tijdslimieten of langdurig wachten op een interview (p. 15-16). Verder merken we ook nogmaals op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Oostenrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Oostenrijk een langere tijdsduur kan kennen geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar veranderingen in Oostenrijk ten aanzien van asielzoekers en er wordt in dit verband onder meer verwezen naar verscheidene incidenten in Oostenrijk in de context van racisme en onverdraagzaamheid ten aanzien van vluchtelingen. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in sprake soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Oostenrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Zo blijkt ook uit de door de advocate van betrokkene aangehaalde passages dat de Oostenrijkse autoriteiten niet onverschillig reageren op deze incidenten en dat onder de meer de minister van binnenlandse zaken in Oostenrijk desbetreffend opriep tot meer actie tegen dergelijke incidenten. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Oostenrijkse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Oostenrijkse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen -en-dat de Oostenrijkse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Oostenrijkse grondgebied verblijven.

Verder wensen we te benadrukken dat de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit impliceert daarbij ook dat de door betrokkene in Oostenrijk ingediende asielaanvraag nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de asielprocedure in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder verwijst de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst aanpassingen in de asielwetgeving in Oostenrijk. Hieromtrent wensen we te benadrukken naar het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog

niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Zo stelt de meest recente update van het AIDA-rapport dat asielzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Oostenrijk terugkeren, en nog geen finale beslissing ontvingen in verband met hun eerder in Oostenrijk ingediende asielaanvraag, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de asielprocedure indien de transfer plaatsvindt binnen twee jaar na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied. Vermits betrokkene verklaarde tot mei 2017 in Oostenrijk te hebben verbleven valt betrokkene dan ook onder bovenstaande voorziening.

We wensen in dit verband ook te verwijzen naar een recent rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 ("Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, anders worden behandeld dan personen, die een asielaanvraag in Oostenrijk indienden ("Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.", pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse asielsysteem "Dublin-terugkeerders" problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid asiel te vragen ("In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter Iii, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution", pagina 26). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan ("...that Dublin returnees would run risks of destitution...") en het rapport ons inzien niet aantoonde dat het effectief om frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk zoals ook wordt aangetoond in het geval van betrokkene. Zo merken we betreffende de nieuwe procedure aan de Oostenrijkse grens die toestaat om asielaanvragen onmiddellijk te verwerpen door politieofficiers op dat dit betrekking heeft op personen die op onregelmatige wijze op het Oostenrijks grondgebied arriveren vanuit de naburige landen. Van een Dublinterugkeerder die wordt overgebracht op georganiseerde wijze na een uitdrukkelijk individueel akkoord kan dan ook niet aangenomen worden dat zijn aanvraag onmiddellijk aan de grens zal verworpen worden daar niet kan aangenomen worden dat hij onregelmatig Oostenrijk binnenkomt. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Desbetreffend verwijzen we tevens nogmaals naar het AIDA-rapport over Oostenrijk waarin melding wordt gemaakt van verscheidene incidenten betreffende de weigering tot toegang tot de asielprocedure maar tevens ook duidelijk wordt gesteld dat deze door de Oostenrijkse juridische instanties als arbitrair werden beoordeeld waardoor het onwettig is om vluchtelingen die de intentie uitten om asiel te vragen de toegang te weigeren. Echter wordt er in dit verband ook gewezen op een amendement dat in werking is gegaan d.d. 01.06.2016 dat een speciale voorziening voorziet in het kader van de openbare orde waardoor de toegang voor asielzoekers eventueel geweigerd kan worden wanneer een bepaald quota bereikt is. Echter benadrukken we dat dit quota in 2016 werd vastgelegd op 37.500 maar verre van bereikt werd (cfr. 27.254 asielaanvragen) (p. 19-20). Daarnaast blijkt nergens uit het AIDA-rapport over Oostenrijk dat dit quotum zou verhinderen dat Oostenrijk, ook in die gevallen waarin uitdrukkelijk een individueel akkoord tot terugname wordt gegeven, toch nog na de georganiseerde terugkeer geen toegang zou verschaffen tot de asielprocedure en de opvang voor asielzoekers.

Verder wensen we ook op te merken dat het AIDA-rapport over Oostenrijk uitdrukkelijk stelt: "no instruction has been issued to the authorities to stop the processing of new applications, but only to focus on prioritizing all Dublin cases first. In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not

immediately processed by the asylum authorities." Dit toont dan ook dat er een voorkeur aan de Dublin-dossiers wordt gegeven omdat deze Verordening voorziet in strikte deadlines teneinde de procedure te vervullen, en bij het falen van het naleven van die termijnen Oostenrijk anders verantwoordelijk wordt voor die betrokken asielaanvragen. Echter toont bovenstaande niet aan dat er in het geval van betrokkene niet zal worden overgegaan tot een behandeling van zijn asielaanvraag in Oostenrijk.

In dit verband verwijst de advocate van betrokkene ook naar de in de aangepaste asielwetgeving in Oostenrijk voorzieningen betreffende personen wie een negatieve beslissing verkrijgen in Oostenrijk en de advocate stelt in dit verband dat deze volledig aan hun lot worden overgelaten. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de asielprocedure van betrokkene nog niet volledig werd afgerond in Oostenrijk waardoor betrokkene nog geen zekerheid kan hebben over het feit dat haar asielaanvraag in Oostenrijk al dan niet negatief afgesloten zal worden. Hierbij wordt dan ook verwezen naar een hypothetische situatie en het kan niet worden verwacht dat alle mogelijke toekomstscenario's onderzocht worden. Verder benadrukken we ook dat het AIDA-rapport over Oostenrijk melding maakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de procedure van een herhaalde aanvraag recht hebben op basiszorg na hun negatieve beslissing en tót hun vertrek uit Oostenrijk. (p. 63-72)

Met betrekking tot de materiële opvangvoorzieningen in Oostenrijk benadrukken we dat het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport stelt dat het gebrek aan adequate opvangvoorzieningen dat in 2015 in Oostenrijk aanwezig was werd opgelost door de opening van verscheidene noodvoorzieningen en nieuwe vormen van opvang met een totale capaciteit van 88.009 plaatsen en dat er eind 2016 slechts 79.179 van deze plaatsen werd ingevuld waardoor er nog verscheidene opvangcentra met vrije plaatsen zijn in Oostenrijk. Dit betekent daarbij ook dat de mogelijke belemmeringen voor Dublin-terugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het AIDA-rapport in dit geval niet van toepassing zijn vermits deze slechts plaatsvinden wanneer er na aankomst in Oostenrijk nog geen opvangplaats beschikbaar is. Indien dit echter toch het geval zou zijn benadrukken we dat het AIDA-rapport tevens ook melding maakt dat personen in dat geval gemachtigd zijn om in de transitzone te verblijven. Uit het recente AIDA-rapport blijkt dus duidelijk dat er niet langer sprake is van een opvangcrisis in Oostenrijk, zoals deze zich voordeed in 2015. Er heeft zich een daling van het aantal asielzoekers voorgedaan in 2016, dermate dat zelfs noodopvangcentra werden gesloten in de loop van het jaar. Tevens merken we ook op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in Oostenrijk de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te Wenen (AT) te verblijven. Er blijken ook andere opvallende verbeteringen zoals bijvoorbeeld de verlenging van de tijdsduur om een beroepsprocedure in te dienen. Volgend op een arrest van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof kan er tevens ook niet langer sprake zijn van discriminatie inzake juridische bijstand al naargelang het gaat om een asielprocedure, terugkeerprocedure of een procedure inzake sociale bijstand. Daarnaast werd de financiële maandelijkse steun voor asielzoekers, die in private accommodatie verblijven, en voor niet-begeleide minderjarige verhoogd." (p. 63-72).

Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Oostenrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene niet slecht behandeld te zijn geweest in Oostenrijk.

Verder wensen we te benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen worden geïdentificeerd niet aantoonde dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden-overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat ze tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat betrokkene niet individueel aan Oostenrijk zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar meerderjarige nicht. In dit verband wensen we wel te benadrukken dat de advocate van betrokkene stelt dat er steeds minder en minder medische hulp zou

worden aangeboden in Oostenrijk. Toch wensen we te benadrukken dat er geen concrete, systematische en structurele aanwijzingen zijn dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo maakt het AIDA-rapport over Oostenrijk duidelijk dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Oostenrijk binnen de 24 uur een algemeen medisch onderzoek ondergaan waarbij er mogelijk bijkomende onderzoeken of behandelingen kunnen worden opgestart. Verder voorziet het recht op basiszorg ook in het recht op gezondheidszorg en een ziekteverzekering en zelfs indien de basiszorg voor een asielzoeker zou worden ingetrokken blijft het recht op noodzakelijke en essentiële zorgen en behandelingen aanwezig (p.. 76-77). Tevens zullen de Oostenrijkse autoriteiten ten minste drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten”

De tweede bestreden beslissing is deze genomen hoofdens tweede verzoekende partij en luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GROMDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1) die verklaart te heten1

naam : A.

voornaam : M.

geboortedatum : 16.07.1991

geboorteplaats : Kabul

nationaliteit : Afghanistan

Alias: B., M., geboren te Kabul op 01.01.1992, Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Afgaans staatsburger en van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, werd op 18 05 2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 24.05.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.03.2017 in Oostenrijk geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Samen met betrokkene vroeg haar tante (Z. A., H., geboren te Malikkhel op 08 05 1983 Afghanistan)) ook asiel in België op 24.05.2017.

Op 12.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op onbekende datum vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde ze per vliegtuig, en met gebruik van een Afgaans paspoort, dat door de smokkelaar voor haar werd geregeld, naar Turkije

te zijn gereisd waar ze ongeveer 1 week op een voor haar onbekende plaats verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig verder door naar Oostenrijk en ze verklaarde dat ze opnieuw via een paspoort geregeld door haar smokkelaar reisde. De verificatie omtrent met welk paspoort betrokkene naar Oostenrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde kon niet verder uitgevoerd worden vermits betrokkene de desbetreffende paspoort(en) niet kon voorleggen tijdens haar gehoor in België. Ze verklaarde hieromtrent dat deze door de smokkelaar werden bijgehouden. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.03.2017 asiel vroeg in Oostenrijk. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Oostenrijk maar ze verklaarde dat deze registratie enkel ter controle gebeurde waarbij ze ontkende asiel te hebben gevraagd in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde ongeveer 1,5 maand in Oostenrijk te hebben verbleven in een opvangcentrum op een voor haar onbekende plaats. Na haar verblijf in Oostenrijk reisde betrokkene per auto verder door naar België met een transit via verscheidene voor haar onbekende landen. Betrokkene verklaarde ongeveer 2 weken voor de datum van haar interview in België gearriveerd te zijn en ze vroeg asiel in België op 24.05.2017.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze van vele mensen hoorde dat België een goed land is. Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene bezwaar te hebben vermits haar familie (moeder en zus) reeds in België wonen en ze verklaarde dan ook bij hen te willen blijven.

Betrokkene verklaarde dus haar moeder en meerderjarige zus reeds in België verblijven. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de moeder (Z. A., B., geboren te Kabul op 21.03.1967, Afghanistan) en de zus van betrokkene (A., F., geboren te Kabul op 19.01.1993, Afghanistan) 28.04.2017 asiel vroegen in België en dat zij heden nog in afwachting zijn van een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) betreffende deze asielaanvraag. Bijgevolg beschikken zij heden over verblijfsrechten België en verblijven ze te Wingene (BE).

Op 06.07.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 07.07.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening Met betrekking tot de tante van betrokkene die ook asiel vroeg in België op 24.05.2017 merken we op dat er voor haar ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Oostenrijkse instanties en dat zij voor haar ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor haar ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt.

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 08.08.2017 wordt er uitdrukkelijk bezwaar gemaakt tegen de toepassing van Verordening 604/2013 en tegen een eventuele terugname door Oostenrijk. Onze diensten worden dan ook verzocht om toepassing te maken van artikel 17 van Verordening 604/2013 en de discretionaire bevoegdheid. j

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor onder meer dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze van vele mensen hoorde dat België een goed land is. We merken desbetreffend op dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Oostenrijkse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Oostenrijk.

Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen we nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. _iiL , x , , ,

Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene tijdens haar gehoor bezwaar omdat haar familie reeds in België verblijft. Dit verblijf van familieleden van betrokkene in België wordt ook aangehaald door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomen. We merken hierbij op dat de advocate van betrokkene benadrukt dat de asielaanvragen van de in België verblijvende zus en moeder van betrokkene reeds voor beslissing zijn overgemaakt aan het CGVS waardoor België tevens ook de verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De advocate van betrokkene verwijst desbetreffend naar het feit dat betrokkene en haar familieleden een "gezinseenheid" vormen. Desbetreffend merken we op dat betrokkene niet op dezelfde datum en via een andere reisroute in België arriveerde in vergelijking met haar zus en moeder waarvoor er, in tegenstelling tot het dossier van betrokkene, geen voorafgaande asielaanvraag in Oostenrijk geregistreerd werd. Daarnaast merken we ook op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus en moeder van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikelen in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikelen 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over té nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard

dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat er tevens ook geen melding gemaakt werd van medische problemen betreffende haar in België verblijvende zus of moeder. We wensen dan ook te benadrukken dat er tot op heden in het kader van de asielpprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent haar fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene niet individueel aan Oostenrijk zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar meerderjarige tante met wie ze samen asiel vroeg in België en voor wie Oostenrijk tevens ook de verantwoordelijke lidstaat is. Verder merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun, contact of bijstand van haar in België verblijvende familie meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende familieleden zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus en moeder van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. De advocate van betrokkene verwijst in dit verband ook naar artikel 8 van het EVRM waarbij wordt aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie - en gezinsleven. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe om op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Oostenrijk dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33).

Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid -de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en haar in België verblijvende familieleden. We verwijzen verder naar het door de advocate van betrokkene aangehaalde persoonlijke vluchtmotief van betrokkene. Betreffende deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoekverantwoordelijke Lid-Staat, in casu Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat de advocate van betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar ze haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. In dit verband verwijzen we ook naar de verklaring van betrokkene tijdens haar gehoor waarin ze stelde dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze hoorde dat België het beste land zou zijn voor Afghanen. We wensen hierbij te benadrukken dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent

ook dat Oostenrijk asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene, en het door de advocate besproken vluchtmotief, niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Er is derhalve dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk, in haar hoedanigheid van Afghaanse kandidaat vluchteling, systematisch een mindere behandeling zou krijgen in vergelijking met België. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Oostenrijk evenmin aan dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen van Afghaanse origine in Oostenrijk geen of onvoldoende kans zouden krijgen op het verkrijgen van een statuut van internationale bescherming (p. 7). De advocate van betrokkene stelt in haar schriftelijke tussenkomst dat betrokkene verder ook voor een bepaalde periode werd vastgehouden in een gesloten centrum na haar aankomst in Oostenrijk. Ondanks het feit dat dit niet wordt aangehaald in de verklaringen van betrokkene merken we op dat de tante van betrokkene tijdens haar gehoor tevens ook stelde in Oostenrijk aanvankelijk in een gesloten centrum te hebben verbleven. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de verklaringen van betrokkene en haar advocate aantoon dat betrokkene met gebruik van valse paspoorten naar Oostenrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde. Bijgevolg reisde betrokkene illegaal en met gebruik van valse papieren Oostenrijk binnen en het feit dat betrokkene vervolgens werd vastgehouden door de Oostenrijkse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast merken we op dat Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent en dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben, of gehad heeft, om in beroep te gaan tegen haar vasthouding in Oostenrijk indien ze van oordeel was dat deze onwettig heeft plaatsgevonden.

In de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene wordt verder ook verwezen naar een langdurige asielprocedure in Oostenrijk. We wensen hieromtrent nogmaals te verwijzen naar het hierboven reeds geciteerde AIDA-rapport over Oostenrijk. Hierin wordt gesteld dat beslissingen betreffende asielaanvraag in principe genomen worden binnen de 6 maanden en dat de gemiddelde tijdsduur 8.2 maanden bedraagt. Dit toont alvast geen overmatig langdurige asielprocedure in Oostenrijk aan en wordt er verder nergens melding gemaakt van structurele tekortkomingen of problemen betreffende langdurige tijdslimieten of langdurig wachten op een interview (p. 15-16). Verder merken we ook nogmaals op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Oostenrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Oostenrijk een langere tijdsduur kan kennen geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar veranderingen in Oostenrijk ten aanzien van asielzoekers en er wordt in dit verband onder meer verwezen naar verscheidene incidenten in Oostenrijk in de context van racisme en onverdraagzaamheid ten aanzien van vluchtelingen. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Oostenrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende-bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Zo blijkt ook uit de door de advocate van betrokkene aangehaalde passages dat de Oostenrijkse autoriteiten niet onverschillig reageren op deze incidenten en dat onder de meer de minister van binnenlands zaken in Oostenrijk desbetreffend opriep tot meer actie tegen dergelijke incidenten. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Oostenrijkse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Oostenrijkse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Oostenrijkse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Oostenrijkse grondgebied verblijven.

Verder wensen we te benadrukken dat de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde

omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit impliceert daarbij ook dat de door betrokkene in Oostenrijk ingediende asielaanvraag nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de asielprocedure in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder verwijst de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomenst naar aanpassingen in de asielwetgeving in Oostenrijk. Hieromtrent wensen we te benadrukken naar het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-todate tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Zo stelt de meest recente update van het AIDA-rapport dat asielzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Oostenrijk terugkeren, en nog geen finale beslissing ontvingen in verband met hun eerder in Oostenrijk ingediende asielaanvraag, geen obstakels ondervinden tot het verkrijgen van toegang tot de asielprocedure indien de transfer plaatsvindt binnen twee jaar na het verlaten van het Oostenrijks grondgebied. Vermits betrokkene verklaarde tot mei 2017 in Oostenrijk te hebben verbleven valt betrokkene dan ook onder bovenstaande voorziening.

We wensen in dit verband ook te verwijzen naar een recent rapport, ook van de hand van ECRE en up-to-date tot december 2015 ("Navigating the Maze : structural barriers to accessing protection in Austria", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin wordt gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen, anders worden behandeld dan personen, die een asielaanvraag in Oostenrijk indienden ("Since the beginning of 2015, 405 persons have been returned to Austria under the Dublin Regulation. Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country.", pagina 26). De auteurs stellen echter verder dat door bepaalde tekortkomingen in het Oostenrijkse asielsysteem "Dublin-terugkeerders" problemen zouden kunnen ondervinden betreffende de mogelijkheid asiel te vragen ("In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution", pagina 26). We wensen de nadrukke vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat de mogelijkheid zou kunnen bestaan ("...that Dublin returnees would run risks of destitution...") en het rapport ons inzien niet aantoon dat het effectief om frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat Hieromtrent zijn we tevens van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd in Oostenrijk zoals ook wordt aangetoond in het geval van betrokkene. Zo merken we betreffende de nieuwe procedure aan de Oostenrijkse grens die toestaat om asielaanvragen onmiddellijk te verwerpen door politieofficiers op dat dit betrekking heeft op personen die op onregelmatige wijze op het Oostenrijks grondgebied arriveren vanuit de naburige landen. Van een Dublinterugkeerder die wordt overgebracht op georganiseerde wijze na een uitdrukkelijk individueel akkoord kan dan ook niet aangenomen worden dat zijn aanvraag onmiddellijk aan de grens zal verworpen worden daar niet kan aangenomen worden dat hij onregelmatig Oostenrijk binnenkomt. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene in wiens geval Oostenrijk zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot

de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Desbetreffend verwijzen we tevens nogmaals naar het AIDA-rapport over Oostenrijk waarin melding wordt gemaakt van verscheidene incidenten betreffende de weigering tot toegang tot de asielprocedure maar tevens ook duidelijk wordt gesteld dat deze door de Oostenrijkse juridische instanties als arbitrair werden beoordeeld waardoor het onwettig is om vluchtelingen die de intentie uitten om asiel te vragen de toegang te weigeren. Echter wordt er in dit verband ook gewezen op een amendement dat in werking is gegaan d.d. 01.06.2016 dat een spéciale voorziening voorziet in het kader van de openbare orde waardoor de toegang voor asielzoekers eventueel geweigerd kan worden wanneer een bepaald quota bereikt is. Echter benadrukken we dat dit quota in 2016 werd vastgelegd op 37.500 maar verre van bereikt werd (cfr. 27.254 asielaanvragen) (p. 19-20). Daarnaast blijkt nergens uit het AIDA-rapport over Oostenrijk dat dit quotum zou verhinderen dat Oostenrijk, ook in die gevallen waarin uitdrukkelijk een individueel akkoord tot terugname wordt gegeven, toch nog na de georganiseerde terugkeer geen toegang zou verschaffen tot de asielprocedure en de opvang voor asielzoekers.

Verder wensen we ook op te merken dat het AIDA-rapport over Oostenrijk uitdrukkelijk stelt: "no instruction has been issued to the authorities to stop the processing of new applications, but only to focus on prioritizing ait Dublin cases first. In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities." Dit toont dan ook dat er een voorkeur aan de Dublindossiers wordt gegeven omdat deze Verordening voorziet in strikte deadlines teneinde de procedure te vervullen, en bij het falen van het naleven van die termijnen Oostenrijk anders verantwoordelijk wordt voor die betrokken asielaanvragen. Echter toont bovenstaande niet aan dat er in het geval van betrokkene niet zal worden overgegaan tót een behandeling van zijn asielaanvraag in Oostenrijk. In dit verband verwijst de advocate van betrokkene ook naar de in de aangepaste asielwetgeving in Oostenrijk voorzieningen betreffende personen wie een negatieve beslissing verkrijgen in Oostenrijk en de advocate stelt in dit verband dat deze volledig aan hun lot worden overgelaten. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de asielprocedure van betrokkene nog niet volledig werd afgerond in Oostenrijk waardoor betrokkene nog geen zekerheid kan hebben over het feit dat haar asielaanvraag in Oostenrijk al dan niet negatief afgesloten zal worden. Hierbij wordt dan ook verwezen naar een hypothetische situatie en het kan niet worden verwacht dat alle mogelijke toekomstscenario's onderzocht worden. Verder benadrukken we ook dat het AIDA-rapport over Oostenrijk melding maakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de procedure van een herhaalde aanvraag recht hebben op basiszorg na hun negatieve beslissing en tot hun vertrek uit Oostenrijk. (p. 63-72)

Met betrekking tot de materiële opvangvoorzieningen in Oostenrijk benadrukken we dat het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport stelt dat het gebrek aan adequate opvangvoorzieningen dat in 2015 in Oostenrijk aanwezig was werd opgelost door de opening van verscheidene noodvoorzieningen en nieuwe vormen van opvang met een totale capaciteit van 88.009 plaatsen en dat er eind 2016 slechts 79.179 van deze plaatsen werd ingevuld waardoor er nog verscheidene opvangcentra met vrije plaatsen zijn in Oostenrijk. Dit betekent daarbij ook dat de mogelijke belemmeringen voor Dublin-terugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het AIDA-rapport in dit geval niet van toepassing zijn vermits deze slechts plaatsvinden wanneer er na aankomst in Oostenrijk nog geen opvangplaats beschikbaar is. Indien dit echter toch het geval zou zijn benadrukken we dat het AIDA-rapport tevens ook melding maakt dat personen in dat geval gemachtigd zijn om in de transitzone te verblijven. Uit het recente AIDA-rapport blijkt dus duidelijk dat er niet langer sprake is van een opvangcrisis in Oostenrijk, zoals deze zich voordeed in 2015. Er heeft zich een daling van het aantal asielzoekers voorgedaan in 2016, dermate dat zelfs noodopvangcentra werden gesloten in de loop van het jaar. Tevens merken we ook op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in Oostenrijk de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te Wenen (AT) te verblijven. Er blijken ook andere opvallende verbeteringen zoals bijvoorbeeld de verlenging van de tijdsduur om een beroepsprocedure in te dienen. Volgend op een arrest van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof kan er tevens ook niet langer sprake zijn van discriminatie inzake juridische bijstand al naargelang het gaat om een asielprocedure, terugkeerprocedure of een procedure inzake sociale bijstand. Daarnaast werd de financiële maandelijkse steun voor asielzoekers, die in private accommodatie verblijven, en voor niet-begeleide minderjarige verhoogd." (p. 63-72). Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Oostenrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Verder wensen we ook te benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen worden geïdentificeerd niet aantoon dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor asielzoekers die in het kader van

Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat ze tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat betrokkene niet individueel aan Oostenrijk zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar meerderjarige tante. In dit verband wensen we wel te benadrukken dat de advocate van betrokkene stelt dat er steeds minder en minder medische hulp zou worden aangeboden in Oostenrijk. Toch wensen we te benadrukken dat er geen concrete, systematische en structurele aanwijzingen zijn dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo maakt het AIDA-rapport over Oostenrijk duidelijk dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Oostenrijk binnen de 24 uur een algemeen medisch onderzoek ondergaan waarbij er mogelijk bijkomende onderzoeken of behandelingen kunnen worden opgestart. Verder voorziet het recht op basiszorg ook in het recht op gezondheidszorg en een ziekteverzekering en zelfs indien de basiszorg voor een asielzoeker zou worden ingetrokken blijft het recht op noodzakelijke en essentiële zorgen en behandelingen aanwezig (p. 76-77). Tevens zullen de Oostenrijkse autoriteiten ten minste drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middels voeren verzoeksters aan:

"EERSTE MIDDEL:

- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 22 VAN DE GRONDWET
- ☐ SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, EN MEER BEPAALD VAN ZORGVULDIGHEID EN REDELIJKHEID;
- ☐ SCHENDING VAN DE MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING.

Samenvatting middel:

Verzoekende partijen en de hun gezinsleden leiden een daadwerkelijk gezinsleden dat moet worden beschermd op grond van artikel 8 EVRM.

Aan de verzoekende partijen werd op 1 september 2017 (kennisgeving 1 september 2017) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend.

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18, 1 (6) van de Dublin – III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op volgende argumentatie:

- dat artikel 9 van de Dublin-III verordening niet van toepassing is op de verzoekende partij, aangezien hun in België verblijvende gezinsleden, die in België een hangende asielaanvraag hebben, niet kunnen beschouwd worden als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2 (g) van diezelfde verordening;
- dat de discretionaire bepalingen, artikel 17 (1) en bepalingen inzake afhankelijke personen artikel 16 (1) van de Dublin-III verordening, niet van toepassing zijn, aangezien de loutere aanwezigheid van familieleden in een bepaalde lidstaat op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 van deze verordening en dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond afhankelijk te zijn van zijn broer wegens zwangerschap, een pasgeboren kind, ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zoals bepaald in artikel 16 van de Dublin-III verordening;
- dat de verzoekende partijen bij een overdracht aan Oostenrijk geen reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna : Handvest).

De verzoekende partijen bekritisieren de bovenstaande argumentatie niet in die zin dat de verzoekende partijen ontkennen dat de definitie van gezinsleven, zoals deze in artikel 2(g) van de Dublin-III verordening enger is dan de situatie waar zij zich in bevinden.

De verzoekende partijen kunnen echter niet akkoord gaan met de beslissingen van de verwerende partij. Indien zij gedwongen worden België te verlaten en in Oostenrijk asiel aan te vragen, betekent dit namelijk dat hun recht op het leiden van een stabiel gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Belgische Grondwet, wordt geschonden.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de definitie die de Dublin-III verordening hanteert voor ‘gezinsleven’, té eng is en niet langer in overeenstemming te brengen is met de interpretatie van dit begrip, die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij haar beoordeling van mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Javeed tegen Nederland (app. 47390 / 99 – SC 3 juli 2001) dat de relatie tussen broers of zussen wel degelijk onder artikel 8

EVRM kunnen vallen. Dit zal het geval zijn wanneer er kan aangetoond worden dat er een emotionele afhankelijkheid bestaat tussen hen die groter is dan de normale band tussen broers en zussen.

Eerste verzoekende partij vormt al jarenlang een gezins-unit met haar zus, B. en diens kinderen. Ook tweede verzoekende partij is emotioneel bijzonder afhankelijk van haar zus en moeder die hier in België verblijven.

In Europa hebben ze geen andere familie, waardoor ze alleen op elkaar kunnen terug vallen. Bovendien is een asielprocedure een zeer zware procedure om te doorlopen.

Bovendien waren de vier vrouwen steeds actief op zoek gegaan naar elkaar, sinds ze elkaar in Turkije waren kwijtgespeeld. Nu ze elkaar e gevonden hebben mogen ze dan ook niet opnieuw gescheiden worden (stuk 4)

Ook in het arrest Scozzari en Giunta tegen Italië (app n° 39221/98 en 41963/98 – SC 13 juli 2000) schoof het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een ruime interpretatie van ‘gezinsleven’ naar voor dan dewelke door de Dublin-III verordening wordt gehanteerd. Net zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de relatie tussen kleinkinderen / grootouders aanziet als “gezinsleven” onder artikel 8 EVRM kan ook de relatie tussen twee zussen of tussen en moeder en haar meerderjarige dochter aanzien worden als “gezinsleven”.

Beiden wensen hier in Europa de kans te krijgen om hun gezinsleven, dat ze kenden in hun thuisland verder te zetten. De steun die de verzoekende partijen ontvangen van hun zus/moeder tijdens de erg stresserende omstandigheden van een asielprocedure is voor hem onvervangbaar. Het gaat hier over alleenstaande Afghaanse vrouwen, die cultureel enorm kwetsbaar zijn. Verwerende partij had met deze kwetsbaarheid rekening moeten houden.

Bijgevolg leidt de toepassing van artikel 9 van de Dublin-III verordening in casu tot een schending van het recht op een gezinsleven van de verzoekende partij, zoals dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Niet alleen heeft artikel 8 EVRM directe werking, ook stelt artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd mag zijn met meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”(artikel 7 VW)

In afwachting van een broodnodige uitbreiding van de definitie van gezinsleven in de Dublin III-Verordening (artikel 2 (g), rust er, aangezien zij elke schending van artikel 8 van het EVRM dient te voorkomen, een verplichting op verweerster om haar discretionaire bevoegdheid (artikel 17 (1)) aan te wenden en de asielaanvraag van de verzoekende partijen zelf te behandelen.

Door de bestreden beslissingen noch formeel, noch materieel te toetsen aan artikel 8 EVRM schendt de verwerende partij niet alleen de motiveringsplicht, ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

2.1.2. In de nota met opmerkingen besluit de verwerende partij dat dit middel niet ernstig is.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeksters die aan Oostenrijk toekomt. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.1.3.3. In de eerste geciteerde bestreden beslissing wordt het volgende gesteld inzake eerste verzoekende partij en haar familieleden:

“ Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene tijdens haar gehoor bezwaar omdat haarfamilie reeds in België verblijft. Dit verblijf van familieleden van betrokkene in België wordt aangehaald door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst. We merken hierbij op dat de advocate van betrokkene benadrukt dat de asielaanvragen van de in België verblijvende zus en niet van betrokkene reeds voor beslissing zijn overgemaakt aan het CGVS waardoor België tevens ook de verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De advocate van betrokkene verwijst desbetreffend naar het feit dat betrokkene en haar familieleden een "gezinseenheid" vormen.

Desbetreffend merken we op dat betrokkene niet op dezelfde datum en via een andere reisroute in België arriveerde in vergelijking met haar zus en niet waarvoor er, in tegenstelling tot het dossier van betrokkene, geen voorafgaande-asielaanvraag in Oostenrijk- geregistreerd werd. Daarnaast merken we ook op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus en niet van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2.g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in

eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat tevens ook geen melding maakte van medische problemen betreffende haar in België verblijvende zus of nicht. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent haar fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene niet individueel aan Oostenrijk zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar meerderjarige nicht met wie ze samen asiel vroeg in België en voor wie Oostenrijk tevens ook de verantwoordelijke lidstaat is. Verder merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun, contact of bijstand van haar in België verblijvende familie meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende familieleden zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus en nicht van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. De advocate van betrokkene verwijst in dit verband ook naar artikel 8 van het EVRM waarbij wordt aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Oostenrijk dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en haar in België verblijvende familieleden."

En in de tweede bestreden beslissing wat de tweede verzoekende partij betreft:

"Betrokkene verklaarde dus haar moeder en meerderjarige zus reeds in België verblijven. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de moeder (Z. A., B., geboren te Kabul op 21.03.1967, Afghanistan) en de zus van betrokkene (A., F., geboren te Kabul op 19.01.1993, Afghanistan) 28.04.2017 asiel vroegen in België en dat zij heden nog in afwachting zijn van een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) betreffende deze asielaanvraag. Bijgevolg beschikken zij heden over verblijfsrechten België en verblijven ze te Wingene (BE).

Op 06.07.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 07.07.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening Met betrekking tot de tante van betrokkene die ook asiel vroeg in België op 24.05.2017 merken we op dat er voor haar ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Oostenrijkse instanties en dat zij voor haar ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor haar ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt.

(...)

"Betreffende een overdracht naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene tijdens haar gehoor bezwaar omdat haarfamilie reeds in België verblijft. Dit verblijf van familieleden van betrokkene in België wordt ook aangehaald door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomen. We merken hierbij op dat de advocate van betrokkene benadrukt dat de asielaanvragen van de in België verblijvende zus en moeder van betrokkene reeds voor beslissing zijn overgemaakt aan het CGVS waardoor België tevens ook de verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De advocate van betrokkene verwijst desbetreffend naar het feit dat betrokkene en haar familieleden een "gezinseenheid" vormen. Desbetreffend merken we op dat betrokkene niet op dezelfde datum en via een andere reisroute in België arriveerde in vergelijking met haar zus en moeder waarvoor er, in tegenstelling tot het dossier van betrokkene, geen voorafgaande asielaanvraag in Oostenrijk geregistreerd werd. Daarnaast merken we ook op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus en moeder van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over té nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat er tevens ook geen melding gemaakt werd van medische problemen betreffende haar in België verblijvende zus of moeder. We wensen dan ook te benadrukken dat er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent haar fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat betrokkene niet individueel aan Oostenrijk zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar meerderjarige tante met wie ze samen asiel vroeg in België en voor wie Oostenrijk tevens ook de verantwoordelijke lidstaat is. Verder merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun, contact of bijstand van haar in België verblijvende familie meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in

België verblijvende familieleden zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus en moeder van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. De advocate van betrokkene verwijst in dit verband ook naar artikel 8 van het EVRM waarbij wordt aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie - en gezinsleven. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe om op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Oostenrijk dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33).

Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid -de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en haar in België verblijvende familieleden.”

Verzoeksters betwisten niet dat hun familieleden niet vallen onder de definitie van “gezinsleden”, zoals voorzien in artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening.

Opdat verzoeksters zich zouden kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van hun gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeksters enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling hebben met de in België wonende familieleden. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “hecht” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeksters voorhouden dat hun zus en nicht, respectievelijk moeder, in België een asielaanvraag hebben ingediend die alhier worden behandeld maar dat verzoeksters niet samen met deze familieleden naar België zijn gekomen. Verzoeksters hebben in Oostenrijk blijkens het vingerafdrukonderzoek een asielaanvraag ingediend wat niet het geval is voor de in België verblijvende familieleden. Voorts worden er geen bewijsstukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat verzoeksters steeds een gezin hebben gevormd met deze familieleden, ook recent voor hun komst naar België. Enige bijzondere emotionele band anders dan deze tussen gewone meerderjarige zussen/nichten en ouders blijkt niet. Verzoeksters houden voor dat zij deze familieleden in Turkije hebben kwijt gespeeld maar ondersteunen hun stelling niet met het minste bewijs. Ook de stelling dat zij actief elkaar hebben opgezocht nadien, is niet met het minste ondersteund.

Om van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen broers en zussen te kunnen spreken, dient er trouwens ook sprake te zijn van een vorm van afhankelijkheid. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en

meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeksters dienaangaande aanbrengen, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid en de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals *in casu* meerderjarige zussen, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. *In casu* is dit niet aangetoond. In recente rechtspraak van het Europese Hof wordt, om de toepasbaarheid van artikel 8 van het EVRM te aanvaarden, vereist dat meer dan emotionele banden worden aangetoond, wat *in casu* ontbreekt (*Benhebba v. France*, § 36; *Mokrani v. France*, § 33; *Onur v. the United Kingdom*, § 45; *Slivenko v. Latvia* [GC], § 97; *A.H. Khan v. the United Kingdom*, § 32). In dit verband moet nog worden aangegeven dat in de uitspraak van het EHRM, waarnaar verzoeksters zelf verwijzen (EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, *Javeed v. Nederland*), wordt bevestigd dat uit het louter bestaan van normale emotionele banden tussen familieleden geen vorm van afhankelijkheid blijkt. Dit geldt tevens voor de banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders (*Kwaky-Nti and Dufie v. the Netherlands* (dec.); *Slivenko v. Latvia* [GC], § 97; *A.S. v. Switzerland*, § 49). Het feit dat de in België verblijvende familieleden verzoeksters eventueel zouden kunnen bijstaan tijdens de behandeling van hun asielaanvraag laat ook geenszins toe te concluderen dat er sprake is van “*een bijzonder emotionele band tussen verzoeksters*” en hun in België verblijvende familieleden.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat in de mate er een bijzondere afhankelijkheid is tussen de verzoeksters zelf, de bestreden beslissingen hen beide treffen zodat zij niet van elkaar gescheiden worden.

Verzoeksters maken derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hen en de in België verblijvende familieleden dusdanig is dat zij onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu uit de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen omtrent hun relatie met de in België verblijvende familieleden, en nu verzoeksters niet aannemelijk maken dat deze relatie onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, kunnen zij *in casu* ook niet worden gevolgd in het standpunt dat de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden doordat geen specifieke toetsing aan deze verdragsbepaling werd doorgevoerd.

2.1.3.4. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen. Hetzelfde wordt gesteld inzake artikel 22 van de Grondwet.

2.1.3.5. Aangezien verzoeksters niet aannemelijk maken dat een hogere rechtsnorm een belemmering zou vormen voor de verwerende partij om toepassing te maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan de stelling, dat de verwerende partij deze wetsbepaling heeft geschonden door er toepassing van te maken ondanks het bestaan van meer gunstige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag, niet worden gevolgd.

Verzoeksters maken met hun uiteenzetting evenmin aannemelijk dat in de bestreden beslissingen een incorrecte toepassing werd gemaakt van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeksters voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“4.2. TWEEDE MIDDEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM;
- SCHENDING VAN DE ONDERZOEKSPlicht / SAMENWERKINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht JUNCTO ARTIKEL 4 VAN RICHTLIJN 2011/95/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 13 DECEMBER 2011 INZAKE NORMEN VOOR DE ERKENNING VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN OF STAATLOZEN ALS PERSONEN DIE INTERNATIONALE BESCHERMING GENIETEN, VOOR EEN UNIFORME STATUS VOOR VLUCHTELINGEN OF VOOR PERSONEN DIE IN AANMERKING KOMEN VOOR SUBSIDIAIRE BESCHERMING, EN VOOR DE INHOUD VAN DE VERLEENDE BESCHERMING (HERSCHIKKING)¹;
- SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT.

Samenvatting middel:

Aan verzoekende partijen én aan de gezinsleden in België wordt door de bestreden beslissingen de kans ontnomen om hun asielaanvraag op een zo optimaal mogelijke manier te onderbouwen.

De oorzaak waarom deze vier vrouwen hun land van herkomst zijn ontvlucht zijn zéér sterk met elkaar verwant. Aan de basis liggen steeds de activiteiten van eerste verzoekende partij, die zich in Pakistan steeds geprofileerd heeft als vrouwenactiviste. Eerste verzoekende partij werkte er niet alleen voor tv en radio, maar gaf er ook boeken uit over de situatie van Afghaanse vrouwen en meisjes.

De verklaringen die beide verzoekende partijen, maar ook B. en F. zullen afleggen zullen er dus in sterke mate toe dienen om elkaars verhaal de nodige geloofwaardigheid te verschaffen. Aangezien Europese asielinstanties slechts weinig bewijswaarde durven hechten

1 Hierna :Kwalificatierichtlijn

aan Afghaanse documenten, zijn de verklaringen die asielzoekers uit Afghanistan afleggen van werkelijk primordiaal belang.

Verzoekende partijen zelf, maar zéker ook hun gezinsleden in België, die ten gevolge van de bestreden beslissingen alleen hun asielprocedure in België moeten doorlopen, staan, ten gevolge van de bestreden beslissingen, voor een disproportioneel groot obstakel om hun asielrelaas op een doeltreffende manier te ondersteunen. De getuigenis van eerste verzoekende partij zal zonder meer het belangrijkste element zijn voor alle vier hun asielaanvragen.

Telkens worden zij verplicht hun asielprocedure enerzijds in België, anderzijds in Oostenrijk, zonder twee essentiële getuigenissen af te werken.

Het eerste lid van artikel vier van de kwalificatierichtlijn bespreekt zowel de medewerkingsplicht die op asielzoekers rust, als de samenwerkingsplicht die op de lidstaat rust.

“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”(artikel 4, lid 1 en 2 van de Kwalificatierichtlijn).

Deze samenwerkingsplicht wordt door het Europees Hof van Justitie bevestigd, zij deed dit onder meer in de zaak M.M. t. Minister van Justitie en Gelijkheid, Ierland, Advocaat Generaal, C-277/11 van 22 november 2012.

“65 Under Article 4(1) of Directive 2004/83, although it is generally for the applicant to submit all elements needed to substantiate the application, the fact remains that it is the duty of the Member State to cooperate with the applicant at the stage of determining the relevant elements of that application.

66 This requirement that the Member State cooperate therefore means, in practical terms, that if, for any reason whatsoever, the elements provided by an applicant for international protection are not complete,

up to date or relevant, it is necessary for the Member State concerned to cooperate actively with the applicant, at that stage of the procedure, so that all the elements needed to substantiate the application may be assembled. A Member State may also be better placed than an applicant to gain access to certain types of documents."

(stuk 7, HvJ, M.M. t. Minister van Justitie en Gelijkheid, Ierland, Advocaat Generaal, C-277/11 van 22 november 2012, §65-66, verzoekende partijen zetten vet)

Verzoekende partijen koesteren de terechte vrees dat zij door de huidige bestreden beslissingen niet de kans zullen krijgen om hun asielaanvraag op een afdoende manier te onderbouwen, dat zij hun terechte vrees in geval van terugkeer onvoldoende zullen kunnen verdedigen.

Op voorhand plaatst verwerende partij zo de onderzoekende instanties in de onmogelijkheid om de asielaanvraag van verzoekende partij en deze van mevrouw B. A. en mevrouw F. A. op een zorgvuldige manier te onderzoeken. Op deze manier is de huidige bestreden beslissing zélf in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een incorrect / onvolledig onderzoek naar de hun asielaanvraag kan dan ook een negatieve beslissing tot gevolg hebben en aldus verzoekende partijen én mevrouw B. A. én mevrouw F. A. blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM.

Op zijn minst werden aan de huidige bestreden beslissingen onvoldoende garanties gehecht vanwege de Oostenrijkse asielautoriteiten dat de noodzakelijke gegevensuitwisseling zal plaatsvinden tussen hen en hun Belgische collega's.

Dit tweede middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen dat het tweede middel niet ernstig is.

2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU wordt in het middel correct geciteerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de mate dat verzoeksters de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.3.2. Het betoog van verzoeksters om de schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, zelfs van de samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht, komt er in essentie op neer dat zij de verwerende partij verwijten aan hen en de in België verblijvende familieleden de kans te ontnemen om hun asielaanvraag te onderbouwen nu hun relaas met elkaar verbonden is en de asielmotieven zich zouden steunen op de activiteiten die de eerste verzoekende partij had in het herkomstland, minstens in Pakistan.

De verklaring van de familieleden in België zouden essentieel zijn ter ondersteuning van het asielrelaas van verzoeksters en omgekeerd, dit ook om de geloofwaardigheid te beoordelen en de getuigenis van eerste verzoekende partij zal het belangrijkste element zijn voor de verschillende asielaanvragen.

De Raad ziet niet in waarom de bestreden beslissingen verzoeksters zouden beletten gebruik te maken van verklaringen van hun familieleden ter ondersteuning van de ingediende asielaanvraag in Oostenrijk. Verder beletten de bestreden beslissingen evenmin dat verzoeksters aan de familieleden in België

uitgebreide verklaringen te laten toekomen en kunnen verzoeksters desgevallend aan de bevoegde asielinstanties vragen verklaringen op te vragen. Evenmin wordt een asielzoeker belet diens verklaringen over te maken aan personen aan wie hij/zij het wenst over te maken.

Voorts blijkt niet uit artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU dat de opgelegde samenwerkingsplicht zo verstrekkend is dat deze de toepasbaarheid van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van de Dublin-III-Verordening belet. Het arrest *M.M.* van 22 november 2012 van het Hof van Justitie, waarnaar verzoeksters verwijzen, suggereert dit evenmin. Verzoeksters uiten in hun middel een vrees die zij evenwel niet aannemelijk weten te maken. Zij maken geenszins aannemelijk dat een behandeling van de vier asielaanvragen in twee verschillende landen de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur zouden kunnen schenden of dat hierdoor een zorgvuldig onderzoek van de asielaanvragen van deze personen niet mogelijk wordt, laat staan zal zijn. Bijgevolg nu verzoeksters niet aannemelijk maken dat hun asielaanvraag of deze van familieleden incorrect zal zijn, dit is een loutere hypothese door niets ondersteund, en bij gebreke aan andere grieven, maken verzoeksters evenmin de schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Gelet op het voorgaande tonen verzoeksters evenmin de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Zij tonen niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een niet correcte beoordeling heeft gedaan, de feiten aangehaald geen steun zouden vinden in het administratief dossier of dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN